



-گوآلبر توفرناندز (دروازه بان ۲۸ ساله سالوادور، بازیکن اتلانته مکزیک)

فینالی با حضور لژیونرها

در دهه ۷۰ و با توجه به پیشرفت هایی که به مرور در تکنولوژی رخ داده بود، سفر بازیکنان به کشورهای مختلف آسان تر شد و به این ترتیب جام جهانی ۱۹۷۴ در حالی آغاز شد که تیمهای آلمان غربی، شیلی، اسکاتلند، یوگسلاوی، هلند، سوئد، اروگوئه، آرژانتین و هائیتی همگی دارای لژیونر در ترکیب خود بودند. آلمانی ها «گولتر نترز» ۲۹ ساله را داشتند که در رئال مادرید توپ می زد و هلندی ها یوهان کریوف ۲۷ ساله را داشتند که عضو بارسلونای اسپانیا بود. روبی رنسن برینگ ۲۶ ساله هم در اندرلخت بلژیک و «رود گیلز» هافبک ۲۵ ساله این تیم در کلوب بروخه بلژیک بازی می کرد. وقتی بازی (۲-۱) به سود آلمان خاتمه یافت، نترز اولین بازیکنی لقب گرفت که به عنوان لژیونر فاتح جام جهانی شده است و چهار سال بعد «ماريو کمپس» مهاجم ۲۳ ساله والنسیا در تیم ملی آرژانتین، اولین مردی لقب گرفت که هم فاتح جام جهانی، هم آقای گل و هم بهترین بازیکن تورنمنت شده است.

و از آن پس تیمها روز به روز بیش از پیش به لژیونرها متکی شدند!

دوم جام صعود نکردند و تنها نمایندگان لیگ ایتالیا در فینال جام، سه آلمانی بودند: کارل هاینز اشنلینگر دفاع ۲۷ ساله و شماره ۳ آلمان (باشگاه میلان)، آلبرت برولز هافبک ۲۹ ساله و شماره ۷ (برشیا) و هلموت هالر فروارد ۲۶ ساله و شماره ۸ بولونیا). این سه نیز در رسیدن به جام ناکام ماندند و به نایب قهرمانی بسنده کردند.

لژیونرهایی با دو عنوان در جام جهانی

با صعود آلمان به نیمه نهایی جام جهانی ۱۹۷۰، «کارل هاینز اشنلینگر» و هلموت هالر (که حالا پیراهن یوونتوس را به تن می کرد) اولین مردانی لقب گرفتند که به عنوان لژیونر، دو بار در جام جهانی صاحب عنوان شدند. البته آلمان سوم شد و باز هم هیچ لژیونری فاتح جام جهانی نشد. سایر لژیونرهای جام جهانی نهم عبارت بودند از:

-آندری کواشناک (فروارد ۳۵ ساله چکسلواکی، بازیکن مالینوآ بلژیک)
-کورت اکسلسون (دفاع ۲۸ ساله سوئد، بازیکن کلوب بروخه بلژیک)
-اووه کیندوال (هافبک ۲۷ ساله سوئد، بازیکن فاینورد هلند)
-اووه گران (هافبک ۲۷ ساله سوئد، بازیکن گراس هاپرز سوییس)

در لیگ انگلستان، این جام از حیث داشتن لژیونر، رکورددار بود. ایرلند شمالی ۱۷ بازیکن شاغل در لیگ انگلستان و ۲ بازیکن حاضر در لیگ اسکاتلند داشت از جمله هری گرگ دروازه بان مشهور منچستر یونایتد. شش بازیکن اسکاتلند و ۱۳ بازیکن ولز نیز در لیگ انگلیس حضور داشتند و تنها «جان چارلز» مهاجم ۱۸۸ سانتی متری این تیم (متولد ۲۷ دسامبر ۱۹۳۱) از ۱۹۵۷ تا ۱۹۶۲ پیراهن یوونتوس را به تن می کرد. چارلز در ایتالیا ملقب به «گول ولزی» شد و در ۱۵۰ بازی ۹۳ گل به ثمر رساند. جالب این جاست که در جام جهانی ۱۹۵۸ انگلستان حتی از گروه خود صعود نکرد اما ولز و ایرلند شمالی به مرحله یک چهارم نهایی رسیدند!

بازیکن لیگ ایتالیا علیه آتزواری

در جام جهانی ۱۹۶۲ «هورست زیمونیاک» (متولد ۲ آگوست ۱۹۳۴) هافبک شماره ۶ آلمان بود و در حالی در مرحله گروهی با عقاب ها، همگروه ایتالیا شد که در همان زمان بازیکن کاتانیا ایتالیا بود. مسابقه دو تیم (۰-۰) به پایان رسید و همین نتیجه سبب حذف آتزواری در دور اول مسابقات شد. اما آلمان به مرحله بعد صعود کرد تا لیگ ایتالیا هم یک نماینده در مرحله یک چهارم نهایی داشته باشد. جالب این جاست که دیگر تیم این گروه سوییس هم بازیکنی به نام «آنتون آله مان» (متولد ۶ ژانویه ۱۹۳۶) داشت که این بازیکن نیز در لیگ ایتالیا و باشگاه مانتوا توپ می زد. سوییس دو بازیکن شاغل در لیگ فرانسه هم داشت؛ نوربرت اشمان (متولد ۱۹ مارس ۱۹۳۳) فروارد شماره ۱۷ و دیگر فروارد تیم با شماره ۱۸ «فیلیپه پوتیه» (متولد ۹ جولای ۱۹۳۸) هر دو در تیم «استاد فرانس پاریس» توپ می زدند اما سوییس با این بازیکن نیز دستاوردی جز سه شکست نداشت.

دو بازیکن اینتر در دو گروه جام

لویس سوارز ستاره اسپانیایی به هنگام بازی در جام جهانی ۱۹۶۲ عضو تیم اینترمیلان بود و همبازی گری هیچینز فروارد شماره ۹ انگلستان در این تیم ایتالیایی. البته هیچ یک از این دو بازیکن با تیمهای خود به جمع چهار تیم برتر جام نرسیدند اما چندی بعد درخشش اینتر در اروپا آغاز شد و این تیم دو بار بیای قهرمان اروپا گردید.

سه بازیکن لیگ ایتالیا در فینال ۱۹۶۶

تمام لژیونرهای جام جهانی ۱۹۶۶ در ایتالیا بازی می کردند و تنها لوسین مولر (هافبک شماره ۱۷ فرانسه) در بارسلونای اسپانیا توپ می زد. نستور کومین فروارد ۲۵ ساله و شماره ۸ فرانسه در «وارسه» ایتالیا بازی می کرد و لوییس سوارز مهاجم ۳۱ ساله و شماره ۱۰ اسپانیا به همراه خواکین پیرو هافبک شماره ۲۰ اسپانیا عضو اینترمیلان بودند. البته هیچ یک به دور

